

Sygn. akt XVII AmE 336/19

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 15 grudnia 2021 r.

Sąd Okręgowy w Warszawie - Sąd Ochrony Konkurencji i Konsumentów
w składzie:

Przewodniczący: Sędzia SO Witold Rękosiewicz

po rozpoznaniu dnia 15 grudnia 2021 r. w Warszawie

na posiedzeniu niejawnym

sprawy z odwołania (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością

z siedzibą w P.

przeciwko Prezesowi Urzędu Regulacji Energetyki

o udzielenie koncesji

na skutek odwołania powoda od decyzji Prezesa Urzędu Regulacji Energetyki

z dnia 26 czerwca 2019 r. nr (...)

1) oddala odwołanie,

2) zasądza od (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w P. na rzecz Prezesa Urzędu Regulacji Energetyki kwotę 720 zł (siedemset dwadzieścia) tytułem kosztów zastępstwa procesowego.

Sędzia SO Witold Rękosiewicz.

Sygn. akt **XVII AmE 336/19**

UZASADNIENIE

Decyzją z dnia 26 czerwca 2019 r., nr (...) Prezes Urzędu Regulacji Energetyki (Prezes URE, pozwany) na podstawie art. 35 ust. 3, w związku z art. 33 ust. 1 pkt 2 oraz art. 30 ust. 1 ustawy z dnia 10 kwietnia 1997 r. - Prawo energetyczne (Dz. U. z 2019 r. poz. 755 ze zm., dalej: Pe), w związku z art. 39 ust. 1 ustawy z dnia 6 marca 2018 r. - Prawo przedsiębiorców (Dz. U. z 2018 r., poz. 646, dalej: Pp) oraz art. 104 ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. - Kodeks postępowania administracyjnego (Dz. U. z 2018 r., poz. 2096 ze zm., k.p.a.), odmówił udzielenia przedsiębiorcy działającemu pod firmą: (...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w P. (powód, Spółka, Przedsiębiorca) koncesji na prowadzenie działalności gospodarczej określonej w art. 32 ust. 1 pkt 4 ustawy - Prawo energetyczne, polegającej na obrocie paliwami ciekłymi.

(...) sp. z o.o. z siedzibą w P. zaskarżyła ww. decyzję Prezesa URE w całości. Zaskarżonej decyzji zarzucił naruszenie:

1. art. 80 k.p.a. poprzez przekroczenie swobodnej oceny dowodów co w konsekwencji doprowadziło do niewłaściwego zastosowania oraz

2. art. 33 ust. 1 pkt 2 ustawy Prawo Energetyczne i uznania, że Spółka nie spełnia wszystkich przesłanek niezbędnych do udzielenia koncesji na OPC (obróć paliwami ciekłymi).

Na podstawie podniesionych zarzutów powód wniósł o uchylenie zaskarżonej decyzji w całości i wydanie orzeczenia co do istoty sprawy – udzielenia koncesji na obrót paliwami ciekłymi.

W odwołaniu powód zakwestionował dokonaną przez Prezesa URE ocenę przesłanek warunkujących udzielenie koncesji, w szczególności w zakresie oceny możliwości finansowych spółki. Zdaniem powoda Prezes URE błędnie uznał, że Spółka nie daje gwarancji prawidłowego wykonywania działalności gospodarczej, ponieważ nie jest w stanie udokumentować możliwości pozyskania środków finansowych w odpowiedniej wysokości.

Prezes Urzędu Regulacji Energetyki w odpowiedzi na odwołanie wniósł o jego oddalenie i zasądzenie od powoda na rzecz pozwanego kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych. Pozwany podtrzymał stanowisko wyrażone w zaskarżonej decyzji.

Sąd Ochrony Konkurencji i Konsumentów ustalił następujący stan faktyczny:

Pismem, które wpłynęło do Urzędu w dniu 28 maja 2018 r. (...) spółka z o.o. z siedzibą w P. wniosła o udzielenie koncesji na prowadzenie działalności gospodarczej polegającej na obrocie paliwami ciekłymi. Do wniosku załączono m.in. biznesplan na okres 3 lat, oświadczenie o pokryciu kapitału zakładowego, umowę pożyczki pomiędzy Panem G. C. (wspólnik i prezes zarządu) będącym pożyczkodawcą a przedsiębiorstwem (...) sp. z o.o. jako pożyczkobiorcą na kwotę 200 000 zł wraz z opinią bankową z dnia 18 maja 2018 r. z saldem dostępnym na rachunku w kwocie 201 008,00 zł. Ponadto, przedsiębiorstwo w dniu 18 czerwca 2018 r. przesłało do akt sprawy brakującą dokumentację, w tym zaświadczenie o niezaleganiu w podatkach z dnia 18 maja 2018 r. wydane przez Naczelnika Urzędu Skarbowego w Z., bilans oraz rachunek zysków i strat za okres działalności spółki tj. od marca 2018 r. do końca maja 2018 r.

Dowód: Wniosek wraz z załącznikami, k. 1-61 akt adm.

Zaświadczenie o niezaleganiu w podatkach z dnia 18 maja 2018 r., k. 64 akt adm.

Bilans oraz rachunek zysków i strat za okres od marca 2018 r. do końca maja 2018 r. 66-72 akt adm.

W związku z wszczęciem postępowania w sprawie udzielenia koncesji na prowadzenie działalności gospodarczej polegającej na obrocie paliwami ciekłymi Prezes URE, pismem z dnia 2 lipca 2018 r. wezwał Spółkę do złożenia dowodu wpłaty opłaty skarbowej za udzielenie koncesji na obrót paliwami ciekłymi. Przedsiębiorca uiszczył ww. opłatę w terminie.

Następnie pismem z dnia 25 września 2018 r. wezwano Przedsiębiorcę do złożenia brakujących dokumentów i informacji.

Dowód: Pismo z 2 lipca 2018 r., k. 78 akt adm.

Pismo z 25 września 2018 r., k. 80 akt adm.

W odpowiedzi na powyższe, w piśmie z 19 października 2018 r. Przedsiębiorca wskazał, iż dysponuje środkami finansowymi zapewniającymi prawidłowe wykonywanie działalności. Przedstawił historię rachunku bankowego, umowę depozytu środków pieniężnych, potwierdzenie salda rachunku oraz umowę przedwstępną na transport paliwa. Wskazał także, że udokumentował zdolność finansową przedstawiając umowę pożyczki zawartą między współnikiem a Spółką na kwotę 200 000 zł.

Dowód: Pismo z 19 października 2018 r., k.. 83 akt adm.

Pismem z dnia 18 marca 2018 r. Prezes URE zawiadomił Przedsiębiorcę o zakończeniu gromadzenia materiału dowodowego w sprawie oraz o możliwości zapoznania się w wyznaczonym terminie z aktami sprawy i ostatecznego wypowiedzenia się co do zebranych dowodów i materiałów. Jednocześnie poinformowano Przedsiębiorcę, że przedstawione przez niego dokumenty na potwierdzenie okoliczności dysponowania środkami finansowymi w

wielkości gwarantującej prawidłowe wykonywanie działalności, bądź posiadania możliwości ich pozyskania, nie są wystarczające aby uznać ww. przesłankę udzielenia koncesji za spełnioną, co może skutkować wydaniem decyzji niezgodnej z żądaniem Strony.

Dowód: Pismo z 18 marca 2018 r., k. 97 akt adm.

Przedsiębiorca wniósł o przesunięcie terminu zakończenia postępowania do dnia 31 maja 2019 r. Wniosek uzasadnił trwającymi poszukiwaniami zewnętrznego inwestora, który zgodzi się udzielić pożyczki partycypacyjnej do spółki. Przedsiębiorca nie złożył dodatkowych dokumentów we wskazanym przez siebie terminie.

Dowód: Pismo Przedsiębiorcy z dnia 17 kwietnia 2019 r. k. 99 akt adm.

W dniu 26 czerwca 2019 r. Prezes URE wydał decyzję zaskarżoną w niniejszym postępowaniu.

Dowód: Decyzja z 26 czerwca 2019 r., k. 103 akt adm.

Powyższy stan faktyczny został ustalony w oparciu o dowody z dokumentów zgromadzonych w postępowaniu administracyjnym i sądowym oraz fakty powszechnie znane, które nie były kwestionowane przez żadną ze stron niniejszego postępowania.

W tym stanie faktycznym Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Odwołanie podlegało oddaleniu.

Zgodnie z art. 33 ust. 1 pkt 2 Pe Prezes URE udziela koncesji wnioskodawcy, który dysponuje środkami finansowymi w wielkości gwarantującej prawidłowe wykonywanie działalności bądź jest w stanie udokumentować możliwości ich pozyskania. Warto dodać, iż wydając decyzję o udzieleniu koncesji Prezes URE gwarantuje swoją instytucją prawidłowe wykonywanie działalności przez koncesjonariuszy. W związku z tym ustawodawca nakłada na podmioty ubiegające się o udzielenie koncesji szereg obowiązków.

W orzecznictwie wskazuje się, iż zawarta w cytowanym wyżej przepisie przesłanka składa się z dwóch niezależnych części, które mogą w każdym postępowaniu realizować się niezależnie do siebie albo krzyżowo. Zgodnie z powołanym przepisem przedsiębiorca, który wnosi o udzielenia koncesji, musi mieć możliwości finansowe - "dysponuje środkami finansowymi w wielkości gwarantującej prawidłowe jej wykonywanie" lub co najmniej jest w stanie "udokumentować możliwość ich pozyskania" w przyszłości. Możliwe więc jest posiadanie określonych środków finansowych i udokumentowanie możliwości ich pozyskania, co w sumie pozwoli na uznanie, że przedsiębiorca spełnia kryterium finansowe pozwalające na udzielenie mu koncesji. Samo udokumentowanie zarówno posiadania środków finansowych, jak i możliwości pozyskania odpowiednich środków finansowych nie może mieć charakteru abstrakcyjnego, a zatem nie może sprowadzać się jedynie do złożenia oświadczenia wnioskodawcy w tym zakresie. Konieczne jest przedstawienie przez przedsiębiorcę dokumentów potwierdzających w sposób obiektywny, że dysponuje lub będzie dysponował środkami finansowymi odpowiednimi do wykonywania w sposób prawidłowy działalności koncesjonowanej. (zob. szerzej Z. Muras, Przesłanki uzyskania koncesji..., s. 19).

Prawidłowe udokumentowanie możliwości finansowych stanowi obowiązek wnioskodawcy, natomiast weryfikacja i ocena, czy ubiegający się o udzielenie koncesji dysponuje odpowiednimi środkami finansowymi wystraczającymi do jej wykonywania została pozostawiona organowi administracji. Przy czym Prezes URE nie ma obowiązku wskazania dokładnie, czego oczekuje od powoda. Warto podkreślić, że koncesja jest decyzją o charakterze uznaniowym, zatem udzielenie koncesji (zmiana) bądź odmowa jej udzielenia pozostawione są w gestii organu wydającego koncesję.

W rozpoznawanej sprawie kwestią sporną pomiędzy stronami było to, czy powód w wystarczającym zakresie zapewnił środki finansowe niezbędne do prawidłowego prowadzenia działalności koncesjonowanej objętej wnioskiem i czy daje rękojmię prawidłowego wykonywania tej działalności. Sąd, podziela stanowisko Prezesa URE, zgodnie z którym środki

finansowe posiadane przez powoda są niewystarczające do zapewnienia prawidłowego wykonywania działalności w zakresie obrotu paliwami ciekłymi.

Ze złożonych przy wniosku o udzielenie koncesji dokumentów tj. biznesplanu na lata 2018-2021 i symulacji planowanych przychodów i wydatków wynika, że w pierwszym roku działalności koncesjonowanej powód zamierzał średnio miesięcznie uzyskiwać łączny przychód ze sprzedaży wszystkich rodzajów paliw w wysokości (...) zł. Średnie miesięczne koszty działalności koncesjonowanej powód oszacował na poziomie (...) zł, w tym (...) zł na zakup towarów. W ocenie Sądu, mając na uwadze pozostałe przedstawione we wniosku informacje dotyczące wielkości planowanego w kolejnych latach przychodu oraz poziomu kosztów prowadzenia działalności koncesjonowanej nie ulega wątpliwości, że założenia tej skali obrotu wiążą się z posiadaniem przez Spółkę środków finansowych w wysokości adekwatnej rozmiaru planowanej koncesjonowanej działalności gospodarczej. Biorąc pod uwagę rozmiar szacowanego obrotu w kolejnych latach działalności stwierdzić należało, iż prognozowana przez powoda skala przedsięwzięcia gospodarczego nie dotyczy działalności o niewielkim rozmiarze.

Z przedstawionego przez Spółkę bilansu zysków i strat za okres od 7 marca 2018 r. do końca maja 2018 r. wynika, iż Przedsiębiorca posiada aktywa obrotowe o wartości 249 280 zł z czego 199 184 zł to należności krótkoterminowe, a 50 096,50 zł to środki pieniężne w kasie i na rachunku. Strata poniesiona przez powoda wynosiła 965,50 zł i została pokryta z kapitału podstawowego. Ponadto Spółka nie wykazała żadnych aktywów trwałych. Jak wynika z najbardziej aktualnego dokument obrazującego kondycję finansową spółki - historii rachunku bankowego - saldo na dzień 17 października 2018 r. wynosiło 205 179 zł przy czym istotnym jest, że w większości kwota ta pochodziła z pożyczki w wysokości 200 000 zł wpłaconej przez G. C., większościowego wspólnika, jedynego członka i prezesa zarządu Spółki.

Podkreślić należy, że pożyczka jest zaciągnięciem zobowiązania finansowego i nie jest kapitałem którym można dysponować w sposób nieograniczony. (wyrok SOKiK z 5 marca 2018 r., sygn. akt XVII AmE 145/15) Z okolicznościach niniejszej sprawy wynika, że umowa pożyczki została zawarta pomiędzy powodową spółką a G. C., który w chwili złożenia wniosku o udzielenie koncesji pełnił funkcję zarządu tej spółki i posiadał 460 udziałów o łącznej wartości 46 000 zł, czyli 92 % udziałów spółki. Pozostały udziałowiec, R. S. posiada udziały w wysokości 4 000 zł. Z powyższego wynika, że struktura spółki zapewnia Panu G. C. możliwość podejmowania jednostronnie i ad hoc decyzji o wcześniejszej spłacie pożyczki, w zależności wyłącznie od potrzeb pożyczkodawcy i w oderwaniu od terminu spłaty pożyczki określonej umową.

Z treści wniosku o udzielenie koncesji oraz aktualnego na dzień złożenia wniosku odpisu z KRS wynika, że kapitał zakładowy spółki wynosi 50 000 zł i w większości został pokryty aportem o wartości 30 000 zł. (k. 50 akt adm.) We wniosku o udzielenie koncesji wskazano, że większościowy wspólnik i prezes zarządu spółki w umowie o udzieleniu pożyczki zrzekł się roszczenia o jej zwrot do czasu pełnienia w spółce funkcji prezesa zarządu. Zgodnie jednak z postanowieniem § 3 umowy pożyczki z dnia 30 kwietnia 2018 r. w razie zaprzestania pełnienia funkcji prezesa zarządu spółki na skutek odwołania, rezygnacji lub wygaśnięcia mandatu pożyczkobiorca zwraca pożyczkę w terminie trzech dni. (k. 28 verte akt adm.) Oznacza to, że pożyczkodawca poprzez np. rezygnację ze stanowiska prezesa zarządu, sam może zdecydować o zaistnieniu okoliczności zobowiązujących Spółę do natychmiastowego zwrotu pożyczki. Należy też wskazać, że w § 4 umowy przewidziano dla pożyczkodawcy wynagrodzenie w wysokości 20 % w skali roku z tytułu korzystania z pożyczonych środków, płatne miesięcznie z góry, które będzie znacznym obciążeniem dla spółki prowadzącej działalność na podstawie udzielonej koncesji. Ponadto ze znajdującego się w aktach sprawy pełnego odpisu z KRS wynika, że po złożeniu wniosku o udzielenie koncesji ale jeszcze przed wydaniem zaskarżonej decyzji, wpisem piątym z dnia 11 marca 2019 r. dotychczasowy prezes zarządu został wykreślony, a w jego miejsce na stanowisko prezesa zarządu powołano M. H., która została wpisana do rejestru przedsiębiorców KRS (k.15 – 18 akt sąd.) Z powyższego wynika, że jeszcze przed wydaniem zaskarżonej decyzji większościowy wspólnik, który udzielił Spółce pożyczki, uprawniony był do żądania jej zwrotu ewentualnie do obciążenia Spółki obowiązkiem płacenia odsetek w wysokości ustalonej w umowie, co również byłoby znacznym obciążeniem dla Przedsiębiorcy w związku z prowadzoną działalnością koncesjonowaną. W ocenie Sądu dokumenty przedstawione przez wnioskodawcę w celu wykazania, iż Spółka posiada możliwości pozyskania środków finansowych, gwarantujących prawidłowe wykonywanie działalności koncesjonowanej, nie dają podstaw do uznania, że po uzyskaniu koncesji podmiot będzie

dysponował kapitałem niezbędnym do prawidłowego wykonywania objętej koncesją działalności gospodarczej. Posiadane przez Spółkę środki nie dają gwarancji prowadzenia w sposób prawidłowy działalności koncesjonowanej przy uwzględnieniu zakładanej przez powoda strategii gospodarczej, tj. prowadzenia działalności polegającej na obrocie paliwami ciekłymi na terenie Rzeczypospolitej Polskiej. Przetawiony przez Spółkę przy wniosku o udzielenie koncesji materiał dowodowy nie tylko budził wątpliwości, ale wręcz dawał Prezesowi URE uzasadnione podstawy do uznania, że strona powodowa nie dysponuje środkami finansowymi w wielkości gwarantującej prawidłowe wykonywanie działalności koncesjonowanej oraz nie jest w stanie udokumentować możliwości ich pozyskania i nie daje rękąmi należytego prowadzenia koncesjonowanej działalności gospodarczej. Zdaniem Sądu posiadane przez Spółkę środki są dalece niewystarczające alby spełniły funkcję, o której mowa w przepisie prawa energetycznego – gwarancji zabezpieczenia. Wobec tego stwierdzenie, iż przedsiębiorca ubiegający się o koncesję nie daje gwarancji prawidłowego wykonywania objętej nią działalności, może stanowić podstawę do odmowy udzielenia tej koncesji przez Prezesa URE (podobnie vide wyrok Sądu Apelacyjnego w Warszawie z dnia 2 kwietnia 2008 r. VI ACa 1230/07, uzasadnienie postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 4 lipca 2012 r. III SK 1/12, wyrok Sądu Apelacyjnego w Warszawie w sprawie VI ACa 1019/07).

W odniesieniu do podniesionych w odwołaniu zarzutów podkreślenia wymaga, że udokumentowanie przez podmiot wnioskujący o udzielenia koncesji posiadania niezbędnych środków finansowych, czy też możliwości ich pozyskania nie może mieć charakteru abstrakcyjnego. Przedsiębiorca musi przedstawić dokumenty potwierdzające w sposób obiektywny, że posiada lub ma możliwość uzyskania środków finansowych w wysokości gwarantującej prawidłowe wykonywanie działalności koncesjonowanej. Z przedstawionego przy wniosku o udzielenie koncesji dokumentu umowy pożyczki wprost wynika, że pożyczkodawca, który nie jest już prezesem zarządu Spółki w każdej chwili może zażądać od Przedsiębiorcy zwrotu pożyczonej kwoty. Ponadto w ocenie Sądu, mając na uwadze rozmiar planowanej koncesjonowanej działalności gospodarczej, uznać należało, że zgromadzone przez Spółkę środki finansowe nie są wystarczające do prowadzenia działalności gospodarczej polegającej na obrocie paliwami ciekłymi. Na podstawie przedstawionych we wniosku o udzielenie koncesji informacji i dokumentów brak podstaw do uznania, że Przedsiębiorca daje gwarancję prawidłowego wykonywania działalności koncesjonowanej polegającej na obrocie paliwami ciekłymi w planowanym przez powoda rozmiarze. Również posiadany przez Spółkę kapitał zakładowy nie daje podstaw do uznania, że sytuacja finansowa spółki jest wystarczającą dla zagwarantowania prawidłowego wykonywania planowanej działalności koncesjonowanej. W postępowaniu o udzielenie koncesji Spółka nie wykazała i nie przedstawiła wystarczających dokumentów potwierdzających realną możliwość pozyskania dodatkowych środków finansowych, pozwalających na ewentualne zaspokojenie roszczeń osób trzecich lub szkód w środowisku, które mogą powstać wskutek niewłaściwego prowadzenia działalności objętej koncesją. (Wyrok SA w Warszawie z 19.11.2009 r., VI ACa 527/09, LEX nr 1642904)

Dokonana przez Prezesa URE w zaskarżonej decyzji ocena przesłanek warunkujących udzielenie koncesji była prawidłowa, a zarzut naruszenia 33 ust. 1 pkt. 2 ustawy Pe należało uznać za nieuzasadniony. W ocenie Sądu Prezes URE nie naruszył przy wydawaniu zaskarżonej decyzji przepisu art. 33 ust. 1 pkt 2 ustawy Prawo energetyczne.

Należy również zauważyć, że to na podmiocie wnioskującym o udzielenie koncesji spoczywa obowiązek udowodnienia, że spełnia on przesłanki udzielenia koncesji, w tym że posiada środki finansowe w wielkości gwarantującej prawidłowe wykonywanie działalności gospodarczej. Powyższe oznacza, iż Przedsiębiorca zobowiązany był do przedstawienia dokumentów w trakcie postępowania dowodowego, które potwierdziłyby jego odpowiednią kondycję finansową, która zagwarantuje, iż działalność koncesjonowana będzie przez Przedsiębiorcę prowadzona, a ponadto, iż będzie ona prowadzona prawidłowo. W toku postępowania dotyczącego udzielenia koncesji oraz w złożonym odwołaniu powód na podstawie przedstawionych dowodów nie wykazał, że posiada środki finansowe lub ma możliwość ich uzyskania w kwocie wystarczającej do prawidłowego wykonywania działalności koncesjonowanej polegającej na obrocie paliwami ciekłymi.

Odnosząc się do zarzutu naruszenia przepisów postępowania administracyjnego, Sąd Okręgowy podziela utrwalone w judykaturze stanowisko, iż zasadniczo tego typu zarzuty są nieskuteczne przed Sądem Ochrony Konkurencji i Konsumentów, ponieważ Sąd ten nie może ograniczyć sprawy wynikającej z odwołania od decyzji Prezesa Urzędu

tylko do funkcji sprawdzającej prawidłowość postępowania administracyjnego, które poprzedza postępowania sądowe. Celem postępowania nie jest przeprowadzenie kontroli postępowania administracyjnego, ale merytoryczne rozstrzygnięcie sprawy, której przedmiotem jest spór między stronami powstający dopiero po wydaniu decyzji przez Prezesa Urzędu. Postępowanie sądowe przed Sądem Ochrony Konkurencji i Konsumentów jest postępowaniem kontradyktoryjnym, w którym uwzględnia się materiał dowodowy zebrany w postępowaniu administracyjnym, co nie pozbawia jednak stron możliwości zgłoszenia nowych twierdzeń faktycznych i nowych dowodów, według zasad obowiązujących w postępowaniu odrębnym w sprawach gospodarczych. Sąd antymonopolowy jest sądem cywilnym i prowadzi sprawę cywilną, wszczętą w wyniku wniesienia odwołania od decyzji Prezesa Urzędu, według reguł kontradyktoryjnego postępowania cywilnego, a nie sądem legalności decyzji administracyjnej, jak to czynią sądy administracyjne w postępowaniu sądowo-administracyjnym. Tylko takie odczytanie relacji pomiędzy postępowaniem administracyjnym i postępowaniem sądowym może uzasadniać dokonany przez racjonalnego ustawodawcę wybór między drogą postępowania cywilnego i drogą postępowania sądowo-administracyjnego dla wyjaśnienia istoty sprawy (por. np.: wyrok Sądu Najwyższego z dnia 29 maja 1991 r., sygn. akt III CRN 120/91; postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 7 października 1998 r., sygn. akt I CKN 265/98; postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 11 sierpnia 1999 r., sygn. akt I CKN 351/99; wyrok Sądu Najwyższego z dnia 19 stycznia 2001 r., sygn. akt I CKN 1036/98; wyrok Sądu Najwyższego z dnia 20 września 2005 r., sygn. akt III SZP 2/05).

Zdaniem Sądu, nawet gdyby przyjąć, że w postępowaniu administracyjnym doszło do uchybień proceduralnych, to zarzuty w tym zakresie nie mogą być skuteczne, o ile uchybienia te mogą być sanowane w toku postępowania sądowego mającego na celu merytoryczne rozstrzygnięcie sporu, bowiem tutejszy Sąd zobowiązany jest do wszechstronnego zbadania wszystkich istotnych okoliczności sprawy, przy uwzględnieniu zasad rozkładu ciężaru dowodu i obowiązku stron w postępowaniu dowodowym. Powyższe oznacza, że zarzut naruszenia art. 80 k.p.a. należało uznać za chybiony.

Wymaga podkreślenia, że w tym postępowaniu Sąd bada czy podjęto kroki do dokładnego wyjaśnienia stanu faktycznego, zebrano dowody istnienia lub nieistnienia ustawowych przesłanek decyzji uznaniowej oraz czy decyzja wykracza poza granice uznania administracyjnego. Można zatem przyjąć, że decyzje uznaniowe są badane pod kątem tego, czy organy administracji orzekające w sprawie prawidłowo zinterpretowały i zastosowały przepisy prawa na podstawie należycie ustalonego stanu faktycznego.

Przyjmuje się, że ocena wysokości środków gwarantujących prawidłowe prowadzenie działalności gospodarczej w zakresie objętym koncesją nie może być procesem w pełni sformalizowanym, pozbawionym elementu uznaniowego, uwzględniającego okoliczności poszczególnych spraw. Ustawodawca nie określił wielkości środków pożądanych i koniecznych. Uprawnienie do dokonania oceny czy w przypadku danego wnioskodawcy, występowanie lub niewystępowanie stanu wystarczalności posiadanych lub możliwych do uzyskania środków finansowych dla prawidłowego wykonywania poszczególnych rodzajów zamierzonej działalności koncesjonowanej daje gwarancję jej prawidłowego prowadzenia należy do regulatora rynku – Prezesa URE.

Jak wskazuje się w orzecznictwie, podważenie dokonanej oceny musi być wynikiem nietrafności przyjętych przez organ administracji przesłanek do wnioskowania lub nielogiczności wniosku dokonującego tej oceny organu, przy czym kwestionowanie argumentacji organu nie może opierać się wyłącznie na twierdzeniach ubiegającego się o koncesję podmiotu. (np. wyroki z dnia 8 maja 2007 r., VI ACa 38/07 i z dnia 19 listopada 2009 r., VI ACa 527/09)

Zdaniem Sądu, w niniejszej sprawie strona powodowa nie wykazała, że Prezes URE wyszedł poza granice uznania. Dokonana przez Prezesa URE ocena była prawidłowa i nie pozostawała w sprzeczności z zasadami logiki i doświadczenia życiowego. Oznacza to, że zaskarżona decyzja jest prawidłowa i znajduje uzasadnienie w przepisach prawa, zaś zarzuty podnoszone przez stronę powodową w odwołaniu nie mogą skutkować jej uchynieniem ani zmianą we wnioskowanym zakresie.

Mając na uwadze przedstawione okoliczności Sąd Okręgowy, wobec braku podstaw do uwzględnienia oddalił odwołanie, jako bezzasadne - art. 479⁵³ § 1 k.p.c.

O kosztach zastępstwa procesowego orzeczono na zasadzie art. 98 k.p.c. stosownie do wyniku sporu, ustalając wysokość należnych pozwanemu kosztów zastępstwa procesowego w wysokości 720 zł, na podstawie § 14 ust. 2 pkt 3 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych w brzmieniu obowiązującym po 27 października 2016 r.

Po zapoznaniu się ze stanowiskami stron, Sąd uznając, że w świetle przytoczonych przez strony twierdzeń i zgłoszonych wniosków dowodowych przeprowadzenie rozprawy nie było konieczne, na podstawie art.148¹ § 1 k.p.c. rozpoznał sprawę na posiedzeniu niejawnym.

Sędzia SO Witold Rękosiewicz.